

*Σκοτάδι στη σκηνή και στην πλατεία.
Πολύ δυνατός ήχος τύμπανου.*

ΜΑΡΙΟΥΣ, μπαίνει στη σκηνή παιζοντας το τύμπανό του: Απόψε παιζουμε! Παιζουμε απόψε! Ελάτε όλοι! Βγείτε έξω όλοι! Απόψε παιζουμε!

*Θα επαναλάβει αυτή τη φράση κατά βούληση, σε ψηλότερο,
σε χαμηλότερο τόνο. Καλύπτοντας τις φράσεις των άλλων.*

ΜΠΕΛΛΑ, ανοίγοντας ένα παράθυρο “του πρώτου πατώματος”: Γιατί τόσος θόρυβος, Μαριούς; Σταμάτα να κοπανάς το ταμπούριό σου!

ΜΑΡΙΟΥΣ: Θα κοπανάω το ταμπούριό σου θα μαι χαρούμενος!
Κι είμαι διπλά χαρούμενος γιατί, επιτέλους, απόψε: παιζουμε!

ΜΠΕΛΛΑ: Φτάνει πια, Μαριούς! Ο θόρυβος πάει κόντρα και με τις πιο απλές αρχές της ανθρώπινης φύσης. Ο κεραυνός βροντάει μοναχά όταν ο ουρανός είναι γεμάτος προμηνύματα. Ο Δίας αφήνει τον θυμό του να ξεσπάσει. Άλλα εσύ, δεν είσαι Δίας, Μαριούς.
Γι' αυτό, άσε κάτω το ταμπούριό σου και πάμε να κοιμηθούμε.

ΜΑΡΙΟΥΣ: Λυπάμαι που δεν μπορώ να σου κάνω τη χάρη, Μπέλλα, αλλά, βλέπεις, το ταμπούριο δείχνει τη χαρά μου! Είμαι ευχαριστημένος γι' αυτό και παιζω το ταμπούριο μου! Το παιζω, το κοπανάω, το βαράω, κι αν τύχει και κλατάρει, τόσο το χειρότερο για το ταμπούριο μου, για τη χαρά μου και για μένα! Άλλα το βαράω, μα τη χαρά που νιώθω, το βαράω γιατί απόψε παιζουμε. Πρέπει να είμαστε ευτυχισμένοι, Μπέλλα: παιζουμε!

Κτυπά το τύμπανο, η Μπέλλα φράζει με τα χέρια τ' αυτιά της και λέει κάτι, αλλά δεν ακούγεται.

ΠΑΣΚΟΥΑΛ, βγάζοντας το κεφάλι του από έναν μικρό φεγγίτη, του “δευτέρου πατώματος”: Τι συμβαίνει; Γιατί τόσος θόρυβος; Με ξύπνησες απότομα, Μαριούς.

ΜΑΡΙΟΥΣ: Παιζουμε, Πασκουάλ! Τέρμα η ώρα του χουζουριού!
Ήρθε η ώρα της χαράς. Παιζουμε!

ΠΑΣΚΟΥΑΛ, φωνάζει: Ευνίκη! Ξύπνα! Δεν τ' ακούς το ταμπούριο; Παιζουμε απόψε!

ΜΠΕΛΛΑ: Θα μιας βάλεις σε πολλούς μπελάδες, Μαριούς! Δεν θέλουν να παιζουμε και το ξέρεις καλά. (*Χαμηλώνοντας τη φωνή:*) Είναι βασιλική διαταγή!

ΕΥΝΙΚΗ, ανοίγοντας το μικρό παράθυρο, που είναι απέναντι από το παράθυρο του Πασκονάλ: Παιζουμε; Απόψε; Παιζουμε! Παιζουμε! Παιζουμε απόψε; (*Διακυμάνσεις στον τόνο και στη φωνή. Κατά βούληση.*)

ΜΑΡΙΟΥΣ: Τέρμα ο φόβος, Μπέλλα, τέρμα οι απαγορεύσεις. Βγήκε απόφαση! Νά' τη η άδεια! (*Δείχνει ένα χαρτί.*) Την πλήρωσα χρυσάφι! Παιζουμε απόψε, μα την πίστη μου, γι' αυτό και πρέπει να πετάς απ' τη χαρά σου!

ΛΟΛΑ, ανοίγοντας μια πόρτα, αφήνοντας να γλιστρήσει ένα πανό, βγάζει ένα πτυσσόμενο τραπέζι γεμάτο τρόφιμα: Εδώ το καλό γαλλικό κρασί! Το γνήσιο γερμανικό λουκάνικο! Το καλύτερο καταλάνικο ψωμί! Στυλωθείτε! Φάτε! Πιείτε! Δώστε να φάνε και να πιούν οι καλοί και οι καλές σας! Πιείτε! Γιατί η χαρά θέλει τ' άντερα γεμάτα και το αίμα να κοχλάζει.¹

Ο Μαριούς ενώ παιζει το τύμπανό του ανάμεσα στις φράσεις.

ΜΑΡΙΟΥΣ: Θέλω απ' όλα, Λόλα! Για να 'μαι σε φόρμα και γεμάτος κέφι, δώσε μου να πιω και να φάω! Παιζουμε απόψε, Λόλα, νταρντάνα μου!

ΛΟΛΑ: Για κοπιάστε! Να η ευκαιρία! Γιατί, όπως λένε κι οι γραφές, κανείς δεν ξέρει πότε ο θάνατος θα κτυπήσει την πόρτα! Άλλα, τουλάχιστον, να μη σας πάρει ο χάρος αυτό το ζουμερό ξυνολάχανο ... αυτό το κρασί που το 'φτιαξαν αμπελουργοί, νταβραντισμένοι!

ΜΠΕΛΛΑ, κάνοντας πολλές φορές τον σταυρό της: Μπες στην τρύπα σου και αλείσε το στόμα, διαβολογυναίκα! Το στήσαμε κιόλας το εμπόριο. Ο ένας βαράει το ταμπούριο του κι ο άλλος διαλαλεί τη μάσα του! Βούλωσέ το, παλιομάγισσα!

Η Λόλα κάνει μια γκριμάτσα στη Μπέλλα και συνεχίζει τις φωνές της: "Φάτε! Πιείτε!".

ΜΑΡΙΟΥΣ, ανεβαίνοντας σε μια μικρή σκάλα για να δώσει στη Μπέλλα να φάει και να πιει: Πάρε μια ζεστή μπουκιά, Μπέλλα,

¹ Υπόδειξη: Στην είσοδο, μπορούν να πουλούν εισιτήρια. Αν κάποιος θεατής θέλει να φάει ή να πιει, θα μπορούσε να δώσει αυτό το εισιτήριο ως αντάλλαγμα.

για να πνίξεις την αγωνία σου στο ξύγκι. Έλα, σε προσκαλώ!
Απόψε παιζουμε! Ένα μεζεδάκι θα μας κάνει καλό.

ΜΠΕΛΛΑ, παίρνοντας το φαγητό και το ποτό: Πραγματικά το λέει
η καρδούλα σου, Μαριούς! Μ' όλη την τρέλα και το θράσος σου,
είσαι γλύκα!

ΛΟΛΑ: Εγώ κερνάω, Μαριούς! Σήμερα, πληρώνει το κατάστημα,
αφού παίζουμε! Είναι σπάνιο αυτό το γεγονός! Παιζουμε! Τι χαρά
και τούτη! Το κελάρι μου είναι ανοιχτό σ' όλους τους διψασμέ-
νους. Αγαπητοί πειναλέοι, αγαπητές λιγούρισσες, κοπιάστε! Η
μάσα και το πιοτό δεν θα σας λείψουν, αρκεί η Λόλα να βρει τον
τρόπο να ταΐσει τον πλησίον της με το θαύμα, ω! το πολύ παλιό,
του πολλαπλασιασμού των λουκάνικων και του κρασιού!

ΕΥΝΙΚΗ, ίδιο παιχνίδι με τη φράση "παιζουμε": Λουκάνικα! Κρα-
σί! Φαγοπότι! Φαΐ για άδειες κοιλιές! Ψωμί... ψωμί... κρασί!

ΠΑΣΚΟΥΑΛ: Μαριούς! Λόλα! Μη με ξεχνάτε! Πρέπει να κεντρί-
σω τα λόγια μου μ' ένα καλό κρασάκι! Να κυλήσει στις φλέβες
μου η χαρά αυτών των προγονικών λουκάνικων!

Ο Μαριούς θα φέρει και στους άλλους να φάνε και να πιουν.

ΜΑΡΙΟΥΣ: Φαΐ για όλους! Να, πάρε Πασκουάλ! Πάρε και συ Ευ-
νίκη! Μην αφήστε ούτε λεπτό τα δόντια σας σ' ανάπαυση. Γιατί:
ναι και ναι και πάλι ναι, ΘΑ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ΑΠΟΨΕ!

*Θα μιλούν, θα τραγουδούν τρώγοντας και πίνοντας. Η Μπέλ-
λα, η Ευνίκη και ο Πασκουάλ θα παραμείνουν στα παραθυ-
ρά τους, ο Μαριούς και η Λόλα θα κινηθούν πάνω στον κύκ-
λο.*

Τραγουδούν:

ΛΟΛΑ:

Ωραία που είναι η ζωή,
είναι τόσο ωραία.

Π' όλες τις λύπες μου ξεχνώ
μεσ' του φαγιού και του πιοτού την τρέλα.

ΜΑΡΙΟΥΣ:

Πετούν μακριά οι σκέψεις μου
και πόνο πια δεν νοιώθω
όταν στο στόμα μου γευτώ
κρασί, γεμάτος πόθο.

ΛΟΛΑ και ΜΑΡΙΟΥΣ:

Ωραία που είναι η ζωή,
είναι τόσο ωραία.

π' όλες τις λύπες μου ξεχνώ
μεσ' του φαγιού και του πιοτού την τρέλα.

ΜΠΕΛΛΑ:

Ας πιούμε, αδέλφια μου κρασί¹
Αφού η ώρα αυτό καλεί
Και μην ξεχάσετε ποτέ²
Πώς η χαρά κρατάει μια στιγμή.

ΛΟΛΑ, ΜΑΡΙΟΥΣ και ΜΠΕΛΛΑ:

Ωραία που είναι η ζωή,
είναι τόσο ωραία.
κι όλες τις λύπες μου ξεχνώ
μεσ' του φαγιού και του πιοτού την τρέλα.

ΠΑΣΚΟΥΑΛ:

Ο πόνος γρήγορα περνά,
με το κρασί στο χέρι,
κι αν είναι ο θάνατος να' ρθεί³
καλώς τόνε, κι ας έρθει,
με το φλασκί στα χείλια μου
και την κοιλιά γεμάτη.

ΛΟΛΑ, ΜΑΡΙΟΥΣ και ΜΠΕΛΛΑ:

Ωραία που είναι η ζωή,
είναι τόσο ωραία.
κι όλες τις λύπες μου ξεχνώ
μεσ' του φαγιού και του πιοτού την τρέλα.

ΕΥΝΙΚΗ:

'Ωρα για γλέντι και φαΐ!
Ψωμί και λάχανο ξινό
Μαζί με κρέας χοιρινό,
Με ζέμπρα και κροκόδειλο
Όλα τα κάνω μια μπουκιά,
αρκεί μια θέση να βρεθεί
στα χέρια μου και στην κοιλιά.

ΟΛΟΙ:

Ωραία που είναι η ζωή,
είναι τόσο ωραία.
π' όλες τις λύπες μου ξεχνώ
μεσ' του φαγιού και του πιοτού την τρέλα.

H μουσική σταματά. Έφαγαν και ήπιαν.

ΠΑΣΚΟΥΑΛ: Για πες μου, λοιπόν, Μαριούς. Καλά και παιζουμε
απόψε, αλλά, τι παιζουμε;

Η λόλα που εκείνη τη στιγμή έπαιρνε το τραπέζι της για να το βάλει μέσα σταματά την κίνηση. Όλοι κοιτάζουν τον Μαριούς.

ΛΟΛΑ: Αλήθεια, Μαριούς, τι παίζουμε;

ΕΥΝΙΚΗ: Τι, Μαριούς, τι;

Ο Μαριούς παίζει τύμπανο.

ΜΑΡΙΟΥΣ: Ένα έργο του Δον Ζουάν Ρουΐζ ντε Αλαρκόν, Μεξικανού κλασικού συγγραφέα.

ΛΟΛΑ, ΠΑΣΚΟΥΑΛ και ΕΥΝΙΚΗ: Του Δον Ζουάν Ρουΐζ ντε Αλαρκόν!

Τυμπανοχρονσία, ύστερα: σιωπή.

ΜΠΕΛΛΑ: Θεέ μου! Αυτός! (Είναι έτοιμη να λιποθυμήσει.)

Τυμπανοχρονσία. Τα πέντε πρόσωπα μένουν ακίνητα, όπως “παγώνει” η εικόνα στον κινηματογράφο.

Ο Δον Ζουάν Ρουΐζ ντε Αλαρκόν μπαίνει από δεξιά (στο προσκήνιο). Είναι όμορφος (ή τουλάχιστον έτσι πρέπει να φαίνεται). Ένας ρομαντικός *jewel premier*. Φορά μαύρο παντελόνι, ψηλές μπότες, λευκό πουκάμισο με δαντέλες στο λαιμό, ανοιχτό. Θα μπορούσε να φορά κι έναν μεγάλο σταυρό στο στήθος. Αρχίζει ν' ακούγεται πολύ απαλά “το μουσικό θέμα Αλαρκόν”. Απαλή μουσική (φλάοντο, κλαβεσέν, κιθάρα).

ΑΛΑΡΚΟΝ, απαγγέλλει:

Όσα η σκέψη προκαλεί

εξήγηση δεν έχουν.

Να πέθαινα, να έγραφα...

Να ζούσα καλύτερα.

Πάνω στη σκηνή; Για τη σκηνή;

Και όνειρο και ψέμα. Να γράψω...

Πώς να ξέρω αν ζω

όταν τον εαυτό μου σκέφτομαι κι όταν

τον βλέπω πίσω μακριά στον χρόνο

τόσο μακριά...

Στηρίζεται σε κάτι που είναι λίγο πιο έξω από τον κύκλο.

Οι άλλοι ξαναβρίσκουν κίνηση και φωνή.

ΠΑΣΚΟΥΑΛ: Ο Δον Ζουάν ντε Αλαρκόν. (Γελά.) Αυτός ο σακάτης! Αυτός ο νάνος! Καμπούρης μπροστά, καμπούρης κι από πίσω, λέει γι' αυτόν ο Κεβέδο, αυτός ο μεγάλος κακόγλωσσος ποιητής!